

РЕШЕНИЕ

№ 7437

гр. София, 29.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 20.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **7554** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 83, ал. 6 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия /ЗОБВВПИ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Г. П. Д. с адрес за призоваване: [населено място], [улица], вх. А, ап. 8 срещу отказ рег. № 3-366/13.05.2013 г. на Началника на 05 РУП – СДВР, с който на оспорвания е отказано издаване на разрешение за съхранение и носене на късо огнестрелно оръжие.

В жалбата си Д. твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен, като постановен в нарушение на административно производствените правила и в противоречие с материално-правни разпоредби. Според жалбоподателя административният орган не е взел предвид обстоятелството, че жалбоподателят притежава разрешение за съхранение и носене на късо огнестрелно оръжие от 1994 г., като за първи път получава отказ, при положение, че не е налице промяна на предпоставките, при които разрешението е издавано за предходни периоди. Инвокирани са доводи, че Д. е представил всички изискуеми по закон документи и при подаването на последното заявление. Според него до сега никога не са изисквани допълнителни доказателства, обосноваващи нуждата от самоохрана. Посочено е, че като съсобственик и управител на търговско дружество, реализиращо сериозни търговски обороти, на Д. се налага да пренася значителни парични средства, което е основание да притежава оръжие. Твърди се, че през 2004 г. срещу жената, с която той живее на съпружески начала е имало нападение и е заведено досъдебно производство. На последно място се сочи, че

Д. често посещава казина, където печели значителни суми, с които се налага да се прибира и това обстоятелство поставя в риска живота и здравето му.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият се явява лично и поддържа жалбата.

Ответникът в лицето на Началника на 05 РУП-СДВР, не се явява и не се представлява.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че оспорващият е подал искане вх. № 783/04.04.2013 г. до Началника на 05 РУП - СДВР за издаване на разрешение за съхранение на късо огнестрелно оръжие. В искането е посочено, че той е притежавал такова разрешение и иска срокът му да бъде удължен. Като причина за издаването на разрешението е изтъкнато защита на личната безопасност на Д. и тази на семейството му. Към заявлението са приложени медицинско удостоверение /л. 27/, служебна бележка, издадена от НСлС /л. 27/, видно, от която срещу Г. Д. няма образувани досъдебни производства и повдигнати обвинения, свидетелство за съдимост /л. 28/, удостоверение за годност на оръжие /л. 29/ и диплома за завършено висше образование /л. 31-32/.

Административният орган е събрал служебно доказателства. Домът на Д. е посетен от полицейски инспектор при 05 РУП-СДВР, който е установил, че в него има монтирана неподвижно метална каса, в която се съхранява оръжието. Към момента на проверка няма данни, лицето да има психични отклонения или спрямо същия да са постъпвали сигнали за противообществени прояви.

От докладна записка, съставена от оперативен работник при 05 РУП-СДВР /л. 36/ се установява, че Д. е регистриран за извършени престъпления от общ характер на територията на СДВР, поради което не може да му бъде издадено разрешение за съхранение и носене на оръжие.

С докладна записка от 12.04.2013 г. инспектор при служба „КОС” на 05 РУП-СДВР е уведомял на Началника на управлението, че след извършената проверка, във връзка с подаденото от Д. заявление е констатирано, че срещу него в миналото са се водели няколко досъдебни производства за извършени престъпления, които са прекратени. В документа не е направено предложение за продължаване на срока на разрешителното или за отказ да се издаде ново.

Преценявайки, събраните в хода на административното производство доказателства, административният орган е издал оспорения акт.

По искане на Д. беше разпитан един свидетел, за установяване на описаните в жалбата твърдения.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на жалбоподателя и приложените към административната преписка доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният акт е връчен на Д. лично на 03.06.2013 г., видно от саморъчния подпис върху приложения към преписката екземпляр, който го е оспорил по административен ред пред Директора на СДВР с жалба вх. № 21218/07.06.2013 г. С решение № з-366/13.05.2013 г. по-горестоящият административен орган е отхвърлил жалбата. Решението е изпратено на Д. със

съпроводително писмо вх. № 21235/18.06.2013 г., като видно от представеното от ответника известие за доставяне, същото е получено на 05.07.2013 г., поради което следва да се приеме, че подадената на 17.07.2013 г. жалба до АССГ, /вх. № 36898/ е в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 3 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови права и интересени и следователно подлежи на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде процесния отказ, административният орган е приел, че са налице фактическите основания на чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ. Според тази норма, разрешения за придобиване и/или съхранение на взривни вещества и пиротехнически изделия, разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, което няма основателна причина - самоотбрана, ловни цели, спортни цели, културни цели, колекциониране, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение.

В разглеждания случай оспорващият в искането е посочил, че оръжието му е необходимо за самоотбрана – на него и на семейството му. Като допълнителен аргумент е посочено, че извършваната от него дейност налага носенето на оръжие.

Съгласно чл. 6, ал. 1, ал. 2 и ал. 3 от ЗОБВВПИ, огнестрелните оръжия в зависимост от предназначението и техническите си характеристики биват за служебни /охрана на собствеността, за самоотбрана, както и за други разрешени дейности/ или за граждански /самоотбрана, лов, спортни дейности, учебни стрелби, колекциониране и като реквизит за театрални, филмови и други постановки/ цели.

Визираната норма налага извода, че в тежест на заявителя е да установи необходимост от издаване на разрешение, респективно продължаване срока на действие на разрешителното за носене и съхранение на огнестрелно оръжие. Съдът намира, че в подаденото до Началника на 05 РУП – СДВР заявление и в последвалата до Директора на СДВР жалба не се съдържат факти, които да съставляват самостоятелно основание издаване на искания административен акт.

По отношение на довода, че Д. извършва търговска дейност, чиято същност изисква носенето на оръжие, съдът намира същия за неоснователен. В чл. 5, ал. 1, т. 4 и т. 5 от Закона за частната охранителна дейност /ЗЧОД/, е предвидено, че по реда на този закон се извършват дейностите по охрана на ценни пратки и товари и самоотбрана на имущество на търговци или юридически лица, като съответно в чл. 9 и чл. 11 от същия закон е посочено какво представлява всяка една от тези дейности.

Нито в хода на административното, нито на съдебното производство са представени доказателства за извършване на транспорт на ценни пратки и товари, във връзка с изпълнението на изискванията на Наредба № I-121 от 24.06.2004 г. за реда за организиране охраната при транспортиране на ценни пратки и товари и по-конкретно за наличието на звено за охрана в [фирма] Е., притежавано от Д., към което той няма пречка да се числи. В тежест на заявителя е да докаже необходимостта от издаването на разрешение за носене на оръжие, което да е свързано с тези пратки. Разрешенията за употреба, носене и съхранение на оръжие се издават в съответствие с предвидените в закона цели и при липса на конкретни данни, обуславящи необходимост от притежаване на оръжие, в правомощията на административния орган е да постанови отказ.

Съдът намира, че не е доказано и наличието на реална и непосредствена заплаха за живота, здравето и имуществото на заявителя и на неговите близки, налагаща необходимостта от носене и съхранение на оръжие. Обстоятелството, че жената, с която Д. живее на съпругески начала е била нападната и ограбена през 2004 г., не е предпоставка да му бъде издадено разрешително. Очевидно в случая става въпрос за престъпление, осъществено преди девет години, жертва, на което не е жалбоподателя, поради което не може да се приеме, че животът или здравето му са поставени по постоянна заплаха.

Неотносим към случая е доводът, че Д. играе често в казина, поради което му се налага да се прибира често нощно време с големи суми. Посещението на такива заведения е изцяло негов избор и не предполага носенето на оръжие за евентуална самозащита. Това е така, защото стотици граждани посещават игрални зали и е невъзможно на всички да се издаде разрешение за носене на оръжие, само поради хипотетичната възможност, че могат да бъдат нападнати след напускането им. В тази връзка съдът намира, че не следва да обсъжда показанията на свидетеля В..

Не е без значение и обстоятелството, че срещу Д. са били образувани множество наказателни производства, независимо от факта, че са били прекратени. Този факт налага извода, че оспорващият не спазва стриктно установения в страната ред на държавно управление, което представлява косвена заплаха за други лица и техните имущества и дава възможност да му се откаже издаване на разрешение за носене и съхранение на късо огнестрелно оръжие.

В случая е спазена целта на закона, която е осъществяване на контрол върху огнестрелните оръжия и боеприпасите – предмети със завишена степен на обществена опасност, чието безконтролното и нецелесъобразно разпространение би могло да предизвика заплаха за останалите членове на обществото. Разрешителни за носене и съхранение на огнестрелно оръжие следва да се издават на физически лица не само при доказана необходимост, но и при безупречно обществено поведение от тяхна страна. Именно в изпълнение на възложените му от закона контролни функции, Началникът на 05 РУП – СДВР е преценил, че не е налице доказана необходимост от съхранение и носене на късо огнестрелно оръжие, поради което е отказал издаването на такова разрешение.

Съобразявайки събраните доказателства и предвид на горните разсъждения, съдът намира, че в случая оспореният акт е издаден от надлежен орган, в предвидената форма и в съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде оставен в сила, а жалбата да се отхвърли като неоснователна.

Предвид на обстоятелството, че административният орган не е поискал присъждане на разноски, съдът не следва да се произнася по този въпрос.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна жалбата на Г. П. Д. от [населено място] срещу отказ рег. № 3-366/13.05.2013 г. на Началника на 05 РУП – СДВР, с който на оспорващия е отказано издаване на разрешение за съхранение и носене на късо огнестрелно оръжие. Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..

